

Повелителька вітру. Книга 1

КУПИТИ

Про книгу

Рія Флітвуд - напівкровка. Таких, як вона, у королівстві Анвівн наказано вбивати на місці. Так і сталося б, якби не небезпечний і дуже вродливий командир Сайф, що рятує Рію від страти. Тепер вони обоє в безпеці, і єдиний спосіб уберегтися - втеча.

Під час подорожі дівчина розуміє, що її світ зовсім не такий, як здається. Адже вона - Ремнант, одна з чотирьох душ, розкиданих по Анвівну, яким судилося або врятувати королівство, або приректи на загибель усіх.

ПРОЛОГ

ЧИСТИЩЕ

Анвівнійська повстанська пісня

На Північ рушило залізне військо,
магічна кров пролилась.
Настав час правити смертним,
епоха фей скінчилась.

Кінець тепер вже чарам злим,
що труять землі королів.
Кінець лихому вітру,
що шепоче у хащах лісів.

На леза візьмемо усіх із напівкровної зграї.
Тепер клинки та кулаки
владарі в цьому краї.

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ

Зашморг натирає шию. Намисто смерті. Я відчуваю, як рівне стакато мого пульсу стугонить під тендітною шкірою. Страху немає. Більше немає. Він з'явився раніше, разом із синцями на руках і гарчанням псів, які гналися за мною через дикі болота. І втік разом із сонцем, пірнувши за обрій у гнітючу темряву.

Як там полюбляв казати Ілай?

Страх означає, що тобі є що втрачати.

А в мене вже нічого не лишилося. Хіба моє життя, а воно нічого не варте.

Надто для моїх полонителів.

— Хитре стерво, еге ж? — гримає різкий сміх десь ліворуч від мене. — Щоб її вистежити, знадобилася половина нашого загону. Дюжина солдатів. Ми три дні місили те кляте болото з осами, зміями й павуками. По коліна в багнюці, мохові й усякому лайні. А вчора на смерканні вона мало не вислизнула з нашої сіті. — У мою щоку влучає плювок. — Химородне кодло.

Тут озивається інший голос — молодший і трохи нерівний. Новобранець, мабуть, ще не втомлений цією нескінченною, кривавою грою у війну, у яку, здається, мають намір грати смертні.

— Вона просто... така юна.

— Не дай своїм очам обдурити тебе, хлопче. Це все їхні феячі штучки. Вони ховають свою справжню сутність за гарненькими личками й милими усмішками, як отруйні квіти. Подейкують, у давнину деякі з них володіли такими чарами, що могли змусити тебе бачити все, що їм заманеться. Могли змусити зіскочити з кручі, а ти думав би, що біжиш по ромашковому полю.

Молодий вояка шумно втягує повітря. Його страх помітний навіть крізь пов'язку на моїх очах.

— Не бійся, синку. Магії в цих краях не бачили вже майже два століття, — хихикає грубий голос. — Ті, на кого ми полюємо, як оця куца, здебільшого напівкровки. Покидьки з часів, що передували Чистищу, коли змішування крові ще не було заборонене. У них не більше чарів, ніж у нас з тобою.

Голос замовкає. Між двома чоловіками зяє глибока, мов прірва, тиша.

— Ясна річ, це не робить їх безпорадними, — провадить старший вояка, мало не виправдовуючись. — Випади їй хоч малесенька нагода, то вона нам уві сні тельбухи випустить. Навіть не сумнівайся в цьому.

— Як вам вдалося впіймати її?

— Загнали в глухий кут біля Червоного яру. Руди в тих скелях достатньо, щоб збити їх з пантелику. Вона заважає їм орієнтуватися в

просторі, затуманює розум. — Він різко видихає. — Непереможних супротивників не буває. Навіть якщо це клята вістрячка.

По цьому зневажливому слові я напружуюсь. Мотузки стискають мої груди, хоч я й намагаюся не рухатись. Вістрячка. Во-яки, які полонили мене, часто використовують цю принизливу назву: сичать її мені, коли змінюють один одного на варті, кидаються нею в невимушених розмовах біля багаття. Ніби зведення цілої раси до нашої найпомітнішої риси зовнішності — вістря-ватих кінчиків вух — якимось чином робить їхню жорстокість прийнятнішою. Щоразу, коли я чую це слово, щось усередині мене гарчить від притлумленої люті. Загнаний звір, що жадає відплати, якої ніколи не буде.

Всевишні, даруйте мені помсту в наступному житті.

— Насправді їх не так-то й важко вбити. Треба тільки знайти правильну зброю, — хвалиться старший вояка, наче ділиться неабиякою мудрістю. — Залізо, звісно, найліпше. Та, як на правду, устроми в них будь-що гостре — і справу зроблено. Вістряки кривавлять, як і будь-яка інша звірина в лісі. Ну от твій тато брав тебе на полювання, синку? Тобі колись доводилося патрати лань?

— Ні... Я... Ми... — Молодий вояка переступає з ноги на ногу. Під його чобітьми хрумтить опале листя. — Ми крофтери, сер.

— Крофтери?

— Так, сер. Ми орендуємо землю біля узбережжя. Здебільшого вирощуємо крижаниці.

Старший вояка глузливо сміється.

— Що ж, для цієї виправи треба мати крижані ягоди, скажу тобі. Що ближче до Кіммерів, то лютіші, трясця їм, холоди.

Я уявляю собі цю сцену. Табір. Здорожені вояки. Тріскуче багаття, що захищає від холоду... і вовків. На жаринах готується проста вечеря.

Вітер доносить до мене запах м': яса, і мій шлунок невдоволено бурчить у відповідь. Заєць, найімовірніше, або тур. А може, і кабан, якщо хтось із них достатньо вправно орудує луком.

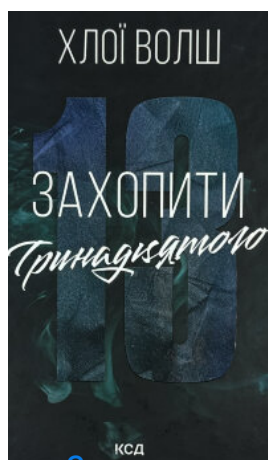
Адже серед них напевне є мисливці. Ті, хто вміють вистежувати здобич, окрім мене й подібних мені. Хоча, якби ми були їстівні, вони б і нас зжерли.

Ця зима не пробачає слабкості.

Рекомендована література

[Залізне полум'я](#)

[Захопити
Тринадцятого](#)

[Тобі боляче?](#)

[Пути Геркулес. Книга 2](#)

Перейти до категорії
Фентезі

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ